

Ett osynligt nät bär oss

Allhelgonadagen leder till tanken: vad vore besöket på kyrkogården under fallande löv utan tron på uppståndelsen? Inför Allhelgonadagen – en betraktelse av Josef Arquér

2009-10-28

Det har knappast gått ett par veckor, sedan vi tackade Gud för jordens frukter. På Allhelgonadagen bjuder liturgin oss åter att fira ”skördefest” – denna gång för himmelens frukter, de ”förhärligade lemmarna i

Kyrkan”, våra bröder och systrar, som redan nått fulländningen”. De har nått sin vägs mål: den ”heliga staden, vårt hem, det himmelska Jerusalem”. (Prefationen)

Kyrkan lever. Hon är en organism med den livgivande Kristus som huvud. Var och en som är döpt är en lem i henne, är Kyrka, men aldrig han ensam, och aldrig för sig ensam. Så lever var och en genom Kyrkan och bidrar till hennes liv.

”Solen och månen, cedern och den lilla blomman, örnen och sparven: när man betraktar de oändliga skillnaderna och olikheterna dem emellan inser man att ingenting av allt det skapade är sig själv nog. De skapade tingen och varelserna existerar bara i beroende av varandra för att ömsesidigt fullända varandra så att de står i varandras tjänst.(KKK 340) Äktenskap och familj, uppfostran och det täta

sociala nätverket inom samhället
skapar på ett naturligt sätt en
”princip av solidaritet och kärlek.”

Även på det övernaturligas plan är
det så. Ett osynligt nät av bön och
lidande, av handling och tålamod bär
oss: Nu, i detta ögonblick ber någon
för mig – ber jag för någon – skickar
en annans lidande kraft till mig. En
lems smärta blir fruktbar för hela
kroppen, och hela kroppen
medverkar till att en lems sår helas.

Hjärtats blick vidgar sig och
innesluter alla levande i bönen,
också de obekanta, som inte kan nås
av vår dagliga hjälp, men vilkas nöd
vi bär i bönen: sjuka, ensamma,
övergivna, fångna, tvivlande, de som
håller på att gå under, de som är
främmande för Kyrkan, de som är
fiender till tron, Kristusförföljare...

Det kan vara värdefullt att reflektera
över denna bedjandets vidd i den
personliga bönen. Ty i bönen för

”andra” finns en dold gemenskap. Här blir det påtagligt och uppenbaras, vad det betyder: ” Så utgör vi, fast många, en enda kropp i Kristus, men var för sig är vi lemmar som är till för varandra.” (Rom. 12:5) Var och en som tror på Kristus, som öppnar sig för hans nåd och låter den bli fruktbar genom goda verk, tillägnar sig den gemensamma rikedom och berikar å sin sida hela Kyrkan. Augustinus skriver om scenen i Apostlagärningarna (Apg. 7:58), när den döende Stefanos ber för sina bödlar och Saulus står bredvid: ”Om Stefanos inte hade bätt till Gud, hade Kyrkan inte haft någon Paulus”. Augustinus ser i tacksamhet sin egen omvändelse som ett svar på sin mor Monikas böner och tårar. Sålunda kan han också inse, hur fruktbar Stefanos bön var.

Vi ber för varandra, för Påvens och hela Kyrkans angelägenheter, för det apostoliska verket i missionsområ-

dena eller här hos oss, för de mäktiga och de vanmäktiga, för systrar och bröder i alla slags svårigheter, för människor, som ställt sig främmande inför tron, för alla som ännu inte känner till Kristus eller till och med hatar honom och förkunnar hat.

Tanken på utbytet av andliga gåvor sporrar: Någon behöver min bön – om han vet det eller inte. Någon litar på min trofasthet. Någon berikar mig genom sitt offer. Därför kan bönen eftertanke uppmuntra: ”Ju mer min trohet ökar, desto bättre kommer jag att kunna bidra till att andra växer i samma dygd. – Och det är ju så tilldragande att känna varandras stöd!” (Josemaría Escrivá, Plogfåran 948)

När vi en gång står inför Gud som domare och ser tillbaka på vårt liv, kommer vi tacksamt inse vem som burit oss i svårigheterna, vem som fört oss närmare Gud. Och vi

upplever hur våra böner och offer för älskade människor kanske ändå blivit till nytta, fastän vi i livet tyckte de var förgäves.

Allhelgonadagen leder till tanken: vad vore besöket på kyrkogården under fallande löv utan tron på uppståndelsen? På sin höjd ett ädelt och melankoliskt försök att ”hedra de som varit och inte längre är”. Men i trons ljus blir besöket vid graven en hyllning till de döda och till ett tack för allt, som de givit oss under sin livstid. Fallande löv som en symbol för döden är i trons ljus för ofullständig, för det faller ju också frön, som – mer än en bild – är livets embryon. ”Om vetekornet inte faller i jorden och dör förblir det ett ensamt korn”. (Joh. 12:24)

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/ett-osynligt-nat-bar-oss/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/ett-osynligt-nat-bar-oss/)
(2025-08-09)